

בשעה

ידיעות קיבוץ הזורע

י"ב באייר תשע"ה (17) 1.5.2015

ביריד יום העצמאות 2015

צילם נחשון שחם

השלישון ז'כ

אזכרו של ניר
עצבונני תרבות
אמוסציון אמרע הצרק
המלאות שבעים אעלייה אארץ
אכבוד יום הפועלים הבינלאומי
עם סיוט היריב
בהמשך אומארו של אלון
על אהבה ומות
פאונטר חרש
בונים אעובדי פאסופת
המלצת ספרים
מילים אזכר חברי אקבי העוסן
תרבות והתרבות
נר נשמה
מהמוציאון
הוצעות לחברים

בת שלום ושבוע טוב

**בית הזורע אבל על מותו של ניר פלג בננו וחברנו.
ח' באייר תשע"ה, 27.4.2015.
תנחומינו לאהובה, לענבל, ולבנים עומר ואלעד.
לרוית ולגיא, להורים של ענבל, ציונה ומשה, ובני ביתם.
לכל בני המשפחה, קרובים וידידים, איתכם באבלכם.**

**יהי זיכרו ברוך
בית הזורע**

ניר אהובי,

כשראיתי אותך בפעם הראשונה - את החיוך הכובש והעיניים הבורקות, ידעתי שתהיה שלי.
רציתי שתהיה שלי.

שנינו באנו ממקומות שונים, אתה מהקיבוץ בצפון ואני מהעיר הגדולה, אבל מהר מאד גיליתי
שהמשותף בינינו גדול וידעתי שהקשר בינינו הוא נכון.

הצעת לי לבוא לגור איתך בקיבוץ, אמרת שיפה פה ושהחיים פה
נפלאים. אז באתי.

מהר מאד גם בא הבן הבכור שלנו לעולם- עומר, ילד יפה ומקסים
שעשה לנו חשק לעוד, אז הבאנו גם את אלעד, עוד ילד יפה ומקסים
לעולם.

נירץ', אתה אבא נפלא, תמיד היה לך חשוב להיות עם הילדים, כמה
שיותר, לצאת איתם לטיולים בטבע, לשחק איתם, וללמד אותם.
וככה בנינו לנו יחד, בית ומשפחה משלנו, ועם השנים למדתי להכיר
את הייחודיות שבך, את טוב הלב והדאגה לאחר. את האהבה לטבע
והתחביב לצילום.

החיבור הגדול שלך להורים שלי, לאחיי ולכל משפחתי המורחבת, והחיבור שלהם אליך, היה
משמעותי עבורי ואני מאד מודה על כך.

נירץ', תמיד נתת לי להרגיש אהבה גדולה (גם אם לא תמיד במילים), ביטחון ואמונה בי לאורך כל
השנים, גם בשנים הקשות, בהן נלחמת חזק ולא ריחמת על עצמך לרגע.
אני אמשיך לבנות ולטפח את כל מה שיצרנו יחד.
אתה לא תהיה איתנו בגופך, אך תמיד תהיה חלק מאיתנו.
אני אתגעגע אליך. אני כבר עכשיו מתגעגע.

ענבל

נירו,

ואני עוד מאמין, שיהיה טוויסט אחרון בעלילה והחתול בעל שבע הנשמות, יתגבר גם על זה ויפיע מאחורינו בשקט, בשלווה שכל כך אופיינית לו, ועם חיוך קטן בזווית הפה יגיד: "מה אתם דואגים, הכל בסדר", כפי ששמעתי אותו אומר כל כך הרבה פעמים...

כנראה שאנחנו נאלצים להיפרד מוקדם בהרבה ממה שרצינו ולקוות שהכל בסדר איתך עכשיו. ניר, חיי שזורים בחיך ואין כמעט מקום שלא היית שם בשבילי: בחברת הילדים, במוסד, בצבא, אחרי הצבא, בניו יורק, בחתונות, שנולדו הילדים...

אתה לוויית אותי בכל צומת בחיי. כמו מלאך שומר, לרוב שומר מרחוק, אבל תמיד קרוב כשצריך. משוואת החברות בינינו, לא הייתה מאוזנת. אני לרוב בצד המקבל ואתה תמיד נותן מכולך. כי כזה אתה, חבר שכל אחד היה רוצה שיהיה לו, אדם שנותן מכל הלב בלי לצפות לדבר בתמורה. בקיץ האחרון פגשתי אותך לאחר שבישרו לך את הבשורה המרה על הגידול בראש. באותו משפט סיפרת שמחר אתה נוסע עם חבר לדרום להביא ציפורים לחיילים בעזה. אם לא הייתי מכיר אותך, הייתי חושב שזה הזוי, אבל ידעתי שזה בדיוק אתה ואין אפילו טעם לשכנע אותך אחרת.

לא אמרתי לך איזו הקלה זו הייתה שהתגייסנו באותו היום בבקו"ם, אותה פלוגה ואח"כ ביחד ברובאית. אהבתי לראות אותך פורח בצבא בזמן הטירונות, ברובאית, וכשחזרת מקורס מפקדים לפקד על מחלקה ברובאית, שם הרגשת בבית, כי אהבת לעשות, לתרום ובייחוד להיות עם אנשים ולעשות טוב.

רבנו לא מעט, אתה עקשן לא קטן וידעת להביא אותי למצב רתיחה. פעם התלוננתי באוזנו של חבר, שאתה האדם היחידי שיכול להטריף אותי. רק אחרי 20 שנה של מגורים משותפים, בהם הספקנו להתווכח על כל נושא שבעולם, כאשר התרחקנו קצת ☹

ויצא לי להביט לאחור, הבנתי שקיבלתי ממך את אחד השיעורים החשובים בחיים - שישנה גם דרך שונה ואין דרך אחת נכונה... ואז נהייתי להקשיב מהצד, כשנפגשנו, איך אתה מלמד עוד ספקן, למה יש הגיון איפה שאין ואני יכולתי להתרווח על הספה ולצחוק.

גדלנו בתקופה שלדיסלקציה קלה קראו "חוש טכני" וניסו לכוון אותך לשם. אבל אתה תמיד ידעת מה רצית ואם החלטת לעשות בגרות או תואר ראשון, אף אחד לא יכול היה לשכנע אותך אחרת. לא נכנעת לשום "לא" שקיבלת. למעשה זה דירבן אותך להשיג מה שרצית, בדרך שלך, באמונה שתצליח והצלחת בכל מקום בו היית.

לא בדיוק זוכר איך הכינוי "החתול בעל שבע הנשמות" נולד, אבל הוא קשור ביכולת המופלאה שהיתה לך להסתדר בכל מצב. היתה סביבך הילה של הצלחה טבולה בביטחון עצמי עמוק, שלא משנה מה קורה או מה המצב, אתה תהיה בסדר.

המחלה הזו היתה מלחמה אחת יותר מדי. אני בטוח שהשארית את כל הדברים הטובים האלו, לכל מי שהכרת. למשפחה שלך, ובייחוד לשני הילדים שלך שכל כך רצית להיות להם אבא.

אהובה, יקרה, צמחים יפים וטובי לב כמו שגידלת, לא יכולים לגדול כך סתם. את היית שם תמיד בשביל ניר. תמיד מגוננת ודואגת ובייחוד משקה את ניר, באהבה אינסופית שכולנו נהנינו ממנה.

ענבל גיבורה שלנו, בשיחתנו האחרונה, כשדיברנו, לא הבנתי מאיפה את שואבת את כל הכוחות האלו. ואת, בפתיחות מדהימה, שיתפת אותי בקשיים ואמרת שפשוט אין לך ברירה.... מלמלתי לך ולעצמי שאני כל כך שמח בשבילו שהוא זכה בך ואת מתקנת אותי: "שאני זכיתי בו".

זכיתם אחד בשני והבאתם שני ילדים שנושאים עימם את ניר ואתם צריכים להמשיך יחד כי פשוט אין ברירה...

אח יקר שלי אתה תחסר לכולנו כל כך.

זו הזדמנות להגיד לך תודה על מי שהיית בשבילי.

תשכב כאן במנוחה במקום שכל כך אהבת.

נטע רביד

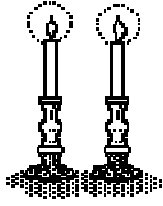

אני מבקשת להביע את תודתי והערכתי הרבה,
לכל החברים, השכנים, ובעלי התפקידים,
שהתגייסו לעזרת המשפחה בתקופה הקשה שעברנו,
ועשו זאת במסירות, בנתינה, ועמדו לצידנו כל העת.
כמי שלא גדלה בקהילה קיבוצית, אני רוצה שתדעו
כמה זה ריגש אותי וחיבר אותי למקום ולאנשים
שגרים ונמצאים כאן.

בנסיבות מצערות אלו, גיליתי את יופייה האמיתי של הקהילה,
שאני שמחה להיות חלק ממנה ולגדל בה את ילדי.
ועל כך תודה גדולה לכל אחד ואחת מכם.

ענבל

עדכוני תרבות לחודש מאי

- בערב שישי, 8.5.15, בשעה 21.00, במועדון, יוקרן הסרט "שם הקוד רפיח".
הסרט מספר את סיפורה של אניית מעפילים בשם זה, שעל סיפונה היה חברנו משה כהן. הוא יספר את סיפורו האישי ואחרי ההקרנה תהייה הזדמנות לשיחה ושאלות למשה.
- בערב שישי, 15.5.15, בשעה 21.00, נפגש שוב עם יונתן ניר, נצפה בסרטיו ונשמע מחוויותיו.
- בשבת, 23.5.15, ערב חג שבועות, פרטים יתפרסמו בהמשך.
עד כאן בינתיים.
ענת

תזכורת:

מועדון "אמצע הדרך"

מארח את עילם אמיר
עילם יספר על עבודתו כמהנדס ב"רפאל"
ובזכות מה קיבל את אות מצטיין "רפאל"

יום שישי 1.5.15

בשעה 12:00

במועדון

חברים מוזמנים

בשם הצוות, עודדה

70 שנה בארץ

סיפור עלייתו של חיים ברקאי לארץ

השבוע מלאו 70 שנה לעלייתי ארצה.

ב-29 לאפריל 1945, עליתי ארצה. מדויק יותר להגיד, הלכתי ברגל מלבנון לארץ ישראל, ואני בן 14. יום לאחר מכן כבר הייתי בבית הסוהר בחלסה, הנקראת בים קריית שמונה.

נולדתי בבירות ב-12.2.31, חיינו ברובע היהודי, שגם מוסלמים ונוצרים התגוררו בו והיחסים בינינו היו מצוינים. אבא עסק במסחר.

בתקופה הזאת יהודים היו מגיעים מפלסטינה לעשות סקי בלבנון. כל אוטובוס שעבר, נכנס לרובע היהודי, ובאחד הפעמים עליתי על האוטובוס ואמרתי לנהג שגם אני רוצה לבוא איתם לארץ ישראל.

בסוף הנסיעה כשהגיע האוטובוס לכביש בכיוון הארץ, אמר לי הנהג 'רד, אתה חוזר הביתה'.

בבית קיימנו חיים יהודיים. חגים, שבת, בית כנסת. למדתי בבית ספר "תלמוד תורה" ויש שלמדו באליאנס."

הייתי בן 13 כשהגעתי לקן השוה"צ. בקן התקיימו מפגשים עם חברי קיבוצים ששרתו בבריגאדה. הם סיפרו לנו על ארץ ישראל, מתוך מטרה לקרב אותנו לנושא העלייה. במשך הזמן שמנו לב שילדים מהרובע שלנו כמו נעלמו, ולמעשה הם עלו לארץ. זאת היתה אווירה ברחוב היהודי כשכל שבוע יצאו קבוצות ילדים לארץ. שני אחיי עלו לארץ וזה דירבן גם אותי.

ההורים ידעו על תוכנית העלייה וברכו אותי. גם השותף של אבא לעסקים, שהיה מוסלמי, נתן לי את ברכת הדרך.

ביום העלייה, בבוקר, במקום ללכת כרגיל לבית הספר עם תרגילים על הגב, הלכנו לשפת הים שם ריכזו אותנו. היינו 9 ילדים, בגילאי 9-16.

משם עברנו מחוץ לעיר, ליד נהר בירות, והקמנו מחנה קטן.

בערב הגיע המבריח הלבנוני עם מונית ונהג. נסענו דרך צידון וצור ומשם פנינו לבינת-ג'בל.

לאחר הליכה של כשעה, כשהגענו קרוב לגבול, ירדנו מהמונית כשהנהג והמבריח, קבעו ביניהם מקום מפגש. שם הנהג אמר היה לאסוף את המבריח כדי שיחזרו שניהם לבירות.

למקום הגיעו גם חיילים ממשמר הגבול הלבנוני רכובים על סוסים והתיישבו לשות. ראינו אותם מרחוק והתחבאנו יחד עם המבריח בשדה קמה, כשאנחנו רועדים מקור.

המבריח נלחץ בגלל שהתוכנית השתבשה והזמן שנקבע למפגש עם נהג המונית, השתנה. ☞

התקדמנו לאורך הגבול הלבנוני – פלסטיני וטיפסנו בכיוון משגב- עם שלא היה קיים עדיין. ירדנו מההר לכביש מטולה כפר גלעדי כדי לקצר את הדרך.

בהצטלבות לכפר גלעדי ישבו חיילי הלגיון הערבי ואנגלים, שחיכו אמנם למבריחי חשיש, אבל תפסו אותנו. הם החזיקו אותנו במאהל שלהם ואפילו נתנו לנו כילות הגנה נגד יתושים. בבוקר ירד אוטובוס אגד מכפר גלעדי ומוכתר הקיבוץ שהיה בו, הבין כנראה מאיפה באה קבוצת הילדים שראה לפניו.

הוא שוחח עם הקצין האנגלי וביקש ממנו לא להעביר אותנו למטולה כי היה חשש שנוסגר ללבנון. הקצין הסכים ולקח אותנו למשטרת חלסה (קרית שמונה של היום). שהיינו במשטרה יומיים ומשם הועברנו למשטרת הר כנען בצפת. רב מצפת הביא לנו יום אוכל כשר.

לאחר שבועיים-שלושה הפכנו לגאלים בארץ בזכות הסוכנות. הכלילו אותנו בתוך מכסת העולים הכללית. חיכינו לאוטובוס שייקח אותנו מצפת. הנהג שהיה מקיבוץ עמיר לקח אותנו לקיבוץ. בעמיר קיבלו אותנו בחוס רב ובדאגה והצמידו לנו מטפלת. לאחר כ- שבועיים חילקו את הקבוצה לקיבוצים: שער הגולן, ואני ביניהם, רמת השופט ו-3 שהיו אחים, עברו לתל אביב. בשער הגולן קיבל כל אחד משפחה מאמצת.

במקומות שונים בעמק, היו ילדים שהגיעו מסוריה ולבנון. הקיבוץ הארצי החליט לחלק את הקבוצה מהזורע לשתי קבוצות: שער הגולן וניר דוד. כעבור שנה איחדו את השתיים וכולם התרכזו לחברת נוער בהזורע ששמה "ארז" היינו 42 חניכים.

המדריכים שלנו היו ברוך רפאלי חנה נהב ותמר שפייר 5 שנים אחרי שהגעתי ארצה, עלו הורי לישראל- 1950. בזה תם הפרק הלבנוני של משפחתי.

תודה לחיים ברקאי
ראיינה לאה

רחוק וקרוב:

יום שישי 1.5.15

יום הפועלים הבינלאומי, האחד במאי, נקבע כביטוי לסולידריות בין ארגוני עובדים וביטוי למאבק למען תנאי עבודה טובים יותר וזכויות. ראשיתו של "האחד במאי" בהפגנה שהתקיימה בעיר טורונטו שבקנדה ב-15 באפריל 1872.

עם סיום היריד

השנה החזרנו את היריד למרכז הקיבוץ לאחר שבשנים האחרונות הוא נדד לשדות. כל שנה אנחנו מתלבטים אם להקים שוב את היריד ולבסוף מסכמים שהייתה הנאה גדולה ולילדנו, כמו לנו, נצברים זיכרונות ילדות יפים. בעבר הרוח החיה מאחורי היריד הייתה אבי, נדב שחם. הוא יזם והקים אותנו, בעזרת רבים וטובים, במשך שנים רבות. רעיונות רבים למכשירים השונים נהגו בעת עבודתו במחלקת האחזקה בפלסטופיל. מכונה או מכשיר שיצאו מכלל שימוש הפכו למתקן ביריד. מפוחים ישנים וגליל פלסטיק היו לבלונים מתנפחים, גלגלים ישנים מסובבים לגלל אוגרים ענק, מנוע ישן הפך לקרוסלה, מפוח קטן הפך מתקן לדיג כדורי פינג פונג.

לאבא היה חשוב שכולם ישתתפו ולכן הומצאו רעיונות מוזרים כמו עמוד גריז שהטיפוס עליו מצריך שיתוף פעולה בין הנערים החזקים והילדים הקטנים שיכולים לטפס על כתפיהם. לאחר מותו החלטנו, בני המשפחה, לשפץ ולחדש את המתקנים ומדי שנה נוספים מתקנים חדשים.

השנה הפכנו (שחף דור ואני), גלגלת ישנה של דלת וגליל ברזל ישן (מפלסטופיל), לטיל שכדי לדחוף אותו דרוש כוח רב. מעטים הצליחו להגיע לקצה המסילה (אחד מהם הוא רז, נכדו הבכור של נדב, מכפר יהושע) אך רבים נהנו לנסות. בשעות הרבות של ההקמה והפירוק חשבתי על אבי. אני חש שפעילות כזו מקרבת אותי אליו ומאפשרת לי להבין אותו יותר.

היום קופצים ומטפסים על המתקנים 15 נכדיו שרבים מהם נולדו אחרי מותו. היריד מחייה במעט את דמותו בשבילם. בהקמת, ביצוע ופירוק היריד לוקחים חלק חברי קיבוץ וילדים רבים. כולם נותנים יד בהתנדבות וברצון וזה מחמם את הלב ומשובב נפש. השנה לקחה על עצמה **דיינה רביב** את ארגון המנהלות והובילה את מערך התורנויות, ארגון הציוד לתחנות, בית הקפה ועוד. דיינה עשתה זאת מעולה וזה עלה לה בהרבה כאב ראש וגוף. מגיע לה כל הכבוד ותודה גדולה.

כאמור, רבים נתנו כתף ולכולם שלוחה תודה גדולה. לא אוכל למנות את כולם אך ראוי לציין מספר חברים (ואם שכחתי אני מתנצל מראש): יוחאי רפאלי שיפץ את כל הקרטינגים, אמנון פלד שיפץ את הרכבת, שחף דור בנה איתי את הטיל, יונוס טיפל בקרוסלה, ניר אלישיב שיפץ את המתנפחים בעזרת ראול קובלינסקי ואיליה גורדון שדאג לייצור והבאת פלסטיק חדש במפעל אבדת. אורי שמע שכרגיל רותם את הסוס ☞

ומסיע את הילדים, טיבי שהכין חשמל והגברה ונתן לנו מזרונים מהאולם, רשף שהביא צמיגים ושי חזן שבנה את תחנת הקרטינגים, רן סולומון שבהתראה קצרה אירגן את הרכבת, מתן לי שתרם ארגז אשכוליות אדומות מהפרדס, דנה אלאור שסייעה במנהלות, צוות האחזקה של פלסטופיל, בני הנוער והילדים ובראשם רותם דינור, יפתח אבריאל, זיו האקט ויוני שחם שעבדו שעות רבות בהקמת היריד וכן ילדי כיתה ח' שתפעלו את בית הקפה וענת רכזת התרבות שסייעה רבות.

תודה גדולה לכל התורנים שבזכותם התנהל היריד בשמחה וללא תקלות.
וכמובן לכל בני משפחתנו שכרגיל מלווים את תהליך ההקמה ועוזרים ברוח וחומר.
חשוב לי לציין שהשתדלנו לשמור על הבטיחות. כל המתקנים גודרו, פרסנו מזרונים מתחת מתקני הטיפוס, כל יתד כוסתה בצמיג והתורנים תודרכו לשמור על הבטיחות.

וכמעט לסיום: השנה התקיים היריד בצל התמודדותה של משפחת פלג עם מחלתו של ניר.
גם זה חלק ממרקם חיי הקיבוץ. ליבנו עם המשפחה.

שוב תודה לכולם ולהתראות בירידים הבאים

נחשון

ועוד בנושא המסע לפולין של אלון פלד

היה לי מעניין מאד לקרוא את הדיווח של אלון, עם השאלות למחשבה שהוא העלה.

חשוב לי להוסיף שבמרכז ובמזרח אירופה, בעיקר בפולין היו גם חיי תרבות עשירים חילוניים.

למשל, רשת גימנסיה "תרבות" ברובנה, ברסט ובמקומות נוספים.

כמו כן הייתה פעילות רבה של תנועות נוער חילוניות-ציוניות, שגם היו פעילות בהמרדת יהודים נגד הנאצים.

מרדכי אנילביץ', מפקד המרד בגטו וורשה ואבא קובנר, מפקד המרד בגטו ווילנא, היו חניכי השומר הצעיר.

דבורה כדיר

על אהבה ומוות

הוקרא בערב הזיכרון אפריל 2015

כתבה וקראה דליה הרפז

אנשים שמתים צעירים
מעירים בנו אהבה לחיים עצמם.
פניהם מחייכות אלינו
את ימי השמש שלנו.
לפני שהתקשח מבטנו בראי
היה בו חיוך מוכן תמיד.
לפני שהתכווצו צעדינו בין המרצפות
היו הם פתוחים לאורך השדה.
חיילים שמתים בהגנתם עלינו
מעירים בנו כבוד לחיים עצמם.
עיניהם משקפות לנו
התרגשות עצומה למגע האוויר על עורנו,
לפני שנשטחה נשימתנו
היינו שואפים מדבר ויער וגוף.
לפני שנסגר ליבנו,
היינו נפעמים מרגעיו הבלתי מובנים מאליהם.
ואתם שנפלתם בהגנתכם עלינו,
צעירים ויפים רציתם לשוב ולהיות
ובכל זאת מתתם כך.
ואנו החיים את הבלתי מובן מאליו,
האהוב כל כך עליו הגנתם,
נשבעים בפניכם לא נשכח:
חיוך ומבט וגוף,
לא נשפיל, לא נסגור את ליבנו
ולא נכסהו בייאוש.
ראו אותנו משתקפים בעיניכם,
יפים וצעירים ואוהבים כמוכם.
שמעו את הכרת תודתנו
זועקת לשמים את כל חיינו בשמכם.

פלונטר חדש - הורדת רמת חיים למען בנייה חדשה

מייקל

אחד הסעיפים מיישבת מועצת הקהילה מתאריך 02.04 עוסק בפנייה לתמיכה כספית של הקיבוץ בבניה חדשה. לשון ההצעה:

"בהמשך לפנייתם של המשתכנים לתמיכה כספית של הקיבוץ הוחלט כי שלמה ושחף יגבשו מספר אלטרנטיבות לחיסכון/קיצוץ בתקציב קהילה ו/או הפניית כספי פירות נכסים לטובת מטרה זו. המועצה תגבש הצעה לקיבוץ ותביעה בפני האסיפה בהקדם."

קודם כל, יפה לראות שיש אפשרות להביא מס' אלטרנטיבות להכרעת הציבור בנושא נדון. אני מברך על כך, ומקווה שגם בעתיד תהיה לנו האפשרות לבחור בין אלטרנטיבות להכרעה במגוון נושאים העומדים על הפרק – אחד מהם תקציב הקהילה, בבוא העת.

לגבי ההצעה בתמיכה כספית לבנייה חדשה:

הקיבוץ החליט על תכנית לבנייה חדשה שהיא מבחינה "להיות בלי ולהרגיש עם". לפי ההצעה, המשתכנים נדרשים לשלם עבור בית לא להם (הבית נשאר הנכס של הקיבוץ) מבלי לקבל ערבות עתידית אמיתית, (ארוכת טווח), לגבי החזר כספם במידה שיעזבו. המשתכנים רוצים לגור בבית חדש, אבל נתקלים במצב בלתי אפשרי. הם לא יכולים להוציא משכנתה בנקאית על הבית, מכיוון שהנכס לא שלהם. ספק גם, אפילו אם אפשר היה להוציא משכנתה, לא היו הדיירים העתידיים מסתכנים, בצדק, בהוצאת משכנתה ללא אפשרות של ערבות שכנגד (בעלות על הבית).

למה נועדה אם כן, התמיכה הכספית שהם מבקשים? הוזלת עלות הבית? פריסה ארוכת טווח יותר של תשלומים? בית על-חשבון הקיבוץ? נכנסנו ל'פלונטר' שלא יהיה קל לצאת ממנו.

מועצת הקהילה הטילה על שלמה ושחף להביא את ההצעה/ההצעות להכרעה בקיבוץ "בהקדם האפשרי". לכן, לפני שאנחנו נתבקש להוריד את רמת החיים שלנו (קיצוץ בתקציב הקהילה) לטובת הבנייה החדשה, אני מקווה שהנהגת הקיבוץ תשכיל **קודם** להביא לסיום מוסכם את נושא יישום הסדר דיור, לפני שהיא נכנסת ל'פלונטר' חדש.

בונוס לעובדי פלסטופיל

השתוממתי עד קצה יכולתי עם צאת הפרסום מטעם פלסטופיל על חלוקת בונוס לעובדי המפעל. פניתי בשאלה למנהלת משאבי אנוש במפעל וזאת התשובה שקיבלתי:

הי ראובן,

כמה טעויות שאני רוצה לתקן:

החברה היא חברה ציבורית שרוב מניותיה בבעלות הקיבוץ. זה לא אומר שכל מידע שחבר קיבוץ רוצה לדעת חייבים לספק לו. ממש לא!

במקרה הזה הסכום אושר בדירקטוריון ולכן הוא אינו סודי. מדובר ב- 600 אלף ש"ח.

לגבי ההשוואה לדיוויזנד גם היא לא נכונה. אין שום קשר בין הדברים ואלו שתי החלטות שונות ובלתי קשורות בכלל.

מעבר לכך שהכסף להלן הוא ממש לא של כולנו. הוא שייך לעובדי החברה, שכירים וחברים משלושת המפעלים בלבד.

שתהיה שבת יפה.

פניתי גם לרכז המשק וזאת התשובה שקיבלתי ממנו:

ראובן שלום,

ההחלטה על מתן בונוס כספי לעובדי פלסטופיל היא החלטה של הנהלת פלסטופיל אשר קיבלה את כל האישורים הנדרשים לאשר החלטה כזו בחברה ציבורית (אישור ועדת הביקורת והדירקטוריון).

מטרת ההחלטה היא לשקף מגמה של הנהלת החברה לשתף את כלל עובדי החברה בתוצאות העסקיות של החברה לאחר תקופה לא פשוטה שעברה על החברה עם הרבה זעזועים לא פשוטים ושינויי כ"א מאוד משמעותיים בחברה.

קיבוץ הזורע, כבעל המניות המרכזי בפלסטופיל, מקבל מהחברה תועלות שונות כמו שירותים שהחברה רוכשת מהקיבוץ, תשלום דמי ניהול לקיבוץ בכל רבעון וקבלת דמי שכירות בגין המבנים שהקיבוץ העמיד לרשותה של פלסטופיל. ☞

בנוסף לנ"ל, הקיבוץ מקבל מעת לעת, יחד עם כל שאר בעלי המניות האחרים של החברה, דיווידנד אשר מתייחס לרווחים שהושגו בתקופה קודמת. בתחילת 2015 קיבל קיבוץ הזורע

דיווידנד בסכום של כ- 2 מיליון ₪ ואני מקווה שהחברה תחלק דיווידנד נוסף גם בהמשך השנה.

בדיון על חלוקת משאביה הכספיים של החברה, פלסטופיל, כמו כל חברה אחרת, צריכה לקחת בחשבון גם את העובדים והמוטיבציה שלהם להצליח, גם את המנהלים והמוטיבציה שלהם להצליח, גם את בעלי המניות שהשקיעו מכספם בחברה וגם את צורכי הגידול והצמיחה העתידיים הנדרשים לחברה, ולכן לא ניתן לקחת את כספי הבונוס ולהעבירם לבעלים, לבונוס לעובדים יש מטרות מסוימות ולדיווידנד מטרות אחרות ולכן גם מבחינה החלוקה והאישורים הנדרשים הינם שונים.

נכון, המהלך חוקי למשעי. ואני תוהה איפה הצדק החברתי? האם עובדי הגד"ש משקיעים פחות מאמץ מעובדי פלסטופיל? אני מניח שלא. האם גם רשאים לחלק לעצמם בונוס? אני מניח שכן. גם למדגה היו שנים קשות פה ושם ולא שמעתי שהם קיבלו בונוס כאשר הייתה אחר כך שנה מוצלחת.

אכן פלסטופיל מעביר פה ושם דיווידנדים לקיבוץ, אבל זו המטרה שלמענה הוקם המפעל, כך שזאת לא טובה שהמפעל עושה ברוב טובתו לחברי הקיבוץ. להזכירכם שכאשר היה צריך להשקיע בהגדלת המפעל הכסף בא מקופת הקיבוץ.

כל סכום שמחולק לעובדי המפעל בהכרח נגרע מהדיווידנד שעובר לקיבוץ. מהדיווידנד הזה וגם דיווידנדים ממקורות אחרים, הקהילה אמורה להקצות כל שנה כמיליון שקל **לקופת הסדר פערי הדיור**. מזה 4 חודשים שלא מחולק לזכאים אפילו לא גרוש אחד, כי אין כסף בקופה.

אני חושב שקיבוץ הזורע צריך לחייב נציגיו בדירקטוריון של פלסטופיל להתנגד לחלוקת בונוס. פתרון הסדר הדיור צריך להיות מועדף על טובתם האישית של עובדי פלסטופיל.

אשמח לקבל תגובות
בברכת יצירה משותפת
ראובן שני

המלצת ספרים עדכנית

"אמנות החשיבה הצלולה" – רולף דובלי

בספר המצוין הזה איגד דובלי כ- 220 "הטיות תפישתיות" הנובעות מהרגלים, הטיות תת-המודע שלנו, לחצים חברתיים ושאר "מעוותי חשיבה צלולה" שבחלקם כבר נתקלתם מן הסתם בהרצאות וספרים אחרים כגון 3 ספריו של דן אריאלי ו"לחשוב מהר לחשוב לאט" של פרופ' כהנמן.

הספר אינו מעמיק בדוגמאות, ניסויים חברתיים ומחקרים, אלא מהווה כאין "מדריך" לאנשים חושבים, אנשים המודעים לבעיית החשיבה שלנו, הגורמת לנו ל"הבנה" או תפישה שגויה של המציאות ו/או ניתוח המציאות לקבלת החלטה רציונאלית.

מהי תמונת המציאות הנקלטת במוחנו? איזה פריטי מידע נקלטים אצלנו מכלל "הפצצת המידע" החושי ובאיזה אופן הוא "נרשם" אצלנו בזיכרון? אם היינו רובוט בעל "מוח פוזיטרוני" או מחשב מתקדם בעל אמצעי קליטה מורכבים (ראיה, שמיעה, מגע וכ"ו) היינו מסוגלים לקלוט ולאחסן את הקלט כמות שהוא, אבל במציאות, אנו נשלטים ע"י תת-מודע שמונע מדחפים פסיכולוגיים, חברתיים ואף אבולוציוניים עתיקים הגורמים לנו לעוות את המידע הנכנס אלינו ובנוסף, לעוות את מנגנון פירוש המידע, הן המידע המיידי והן המידע מהזיכרון (שמלכתחילה נשמר באופן מעוות בהתאם להעדפות תת-המודע).

התוצאה: אין לנו שליטה אמיתית בפועל על הבנת המציאות והפירוש שלה על מנת להגיע לקבלת החלטות מושכלות או "חשיבה צלולה". תפישת המחבר (המשותפת גם לאחרים כמותו) היא שכדי "לנקות" את ההטיות וההפרעות האלו, עלינו קודם כל להכיר במצב זה כנכון ואז להכיר את סוגי העיוותים וההטיות הללו באופן שייתן לנו סיכוי (קלוש!) להיות קצת יותר רציונאליים, קצת יותר "במושב הנהג" מבחינת אופן תגובתנו לאירועים בחיים.

מומלץ! (ואל תתנו לתת-המודע שלכם להשפיע עליכם שלא לקרוא...)

"ממבט ראשון" – מלקולם גלדוול

בספר זה הולך גלדוול לכיוון הפוך ממגמת ספרי "הפסיכולוגיה של קבלת החלטות" כגון ספרי דן אריאלי ו"לחשוב מהר לחשוב לאט" של פרופ' כהנמן שממחישים את הסכנות הפסיכולוגיות (שמקורן בתת המודע) האורבות לנו בכל מקום, מעוותות את מנגנון החשיבה (ניתוח שכלתני) וגורמות לנו לתפישה שגויה וקבלת החלטות "לא רציונאליות".

"ממבט ראשון" הנו כולו שיר הלל להבנות והחלטות אינטואיטיביות מהירות.

גלדוול טוען, בעזרת דוגמאות רבות, ממקרים מציאותיים ואף מספר מחקרים, שאיכות ההחלטות ברגע, ההחלטות האינטואיטיביות שאנו עושים במצבים ומקרים רבים – אינה נופלת ולפעמים אף עולה על החלטות הנובעות מחשיבה וניתוח איטי ומעמיק.

לדוגמא – פסל יקר שמדענים בחנו במעבדה לבדיקת מקוריותו (או זיופו) לשם החלטה על רכישה, אושר על ידי המדענים ונרכש בעקות זאת למוזיאון ושם, בכמה שניות בהן ראו אותו מומחים, טענו המומחים שהוא מזויף ולאחר בדיקה מקיפה נוספת הסתבר שהם צדקו!

האופן בו טוען גלדוול שאנו מסוגלים לבצע שיפוטים ו"החלטות בזק" מוצלחות כאלה

הינו מנגנון שהוא קורא לו "פריסה דקה".

במנגנון זה אנו קולטים כהרף עין, כמות אדירה של פריטי מידע שמקבלים את הפירוש הנכון מהסתמכות על ניסיון רב מהעבר, ניסיון בו צברנו הבנה לגבי מהות כל פרט, המשמעות שלו ואופן ההשתלבות (גורם ההשפעה) שלו בתמונה הגדולה הנבנית לכלל פירוש נכון של המידע (ומכאן גם היכולת להחליט נכון לגביו).

דגש שחסר בספר מצוין זה, הוא הדגש על איכות החלטות הבזק של "מומחה לדבר" לעומת איכות החלטות הבזק של "הדיוט" אם קוראי הספר יבינו ממנו (בטעות) שזוהי "גושפנקא" להחלטות אינטואיטיביות של כל אחד בכל תחום, שאין צורך בחשיבה רציונאלית, ניתוח שכלתני מעמיק, יצא שכרם בהפסדם (השקעת פחות מאמץ מחשבתית, אבל תוצאות החלטות גרועות) מצד שני, אם נשכיל להבין גם את הכוח החשוב הזה ולהשתמש בו במקומות והתחומים המתאימים (כאשר אנו נמצאים בתחום בו אנחנו ה"מומחים לדבר") נוכל לחסוך זמן ומאמץ רב וזהו יתרון אדיר!

"אפלטון ואתון נכנסים לבר..." – תומס קתקרט ודניאל קליין

לקרוא לקרוא לקרוא!

אמנם הגירסה המקורית נראית טוב יותר ונקראת טוב יותר (plato and platypus walk into a bar) אבל תרגום התוכן "עובר" בגדול! הקריאה עוברת בנעימים בין הלצות, ציטוטים, הסברים לעקרונות של תפישות פילוסופיות להדגמות מעולות באמצעות בדיחות (שמחלקן "נשפכים לריצפה"...)!

ולאט, לאט מתחילים ללמוד ולהבין על מה התווכחו כל אותם פילוסופים כבדי ראש לפני מאות ואלפי שנים! לא לפספס את הבדיחות על משה, ישוע וזקן שמשחקים גולף (דטרמיניזם), על הולמס ודר' ווטסון ב"קמפינג" (לוגיקה אינדוקטיבית) על הקאובוי והלסבית בבר (לוגיקה דדוקטיבית) על תרגיל הקטגור בבית המשפט (אפיסטמולוגיה) ועל 4 הפסיכולוגים שחזרו מכנס (אתיקה יישומית).

הנאה מובטחת!

או בגרסה למשפט הפתיחה מאת גרוצ'ו מרקס – אם לא תיהנו, יש לי גם הבטחות אחרות...

שבת שלום!

בועז בן-מרץ'

יהי זכרו ברוך

נפטר אהרון ליבר שהיה בחברת הנוער 'העוגן'.
אהרון נולד ברומניה, במחוז קלרש, לפני 81 שנה.
בהזרוע עבד בנגריה וכשרצה ללמוד בתחום ולא אישרו לו עזב. אך לא זנח את תחום הרהיטים.
אח"כ עבד ב'ירים'. במשך שנים היה לו בניו ג'רזי מפעל רהיטים (שני צעירים מהזרוע עבדו שם בשנת חופש תקופה קצרה). לפני כמה שנים חזר עם אשתו זהבה לארץ וגר בדיר מוגן.
לאהרון ליבר ולאשתו זהבה (שהיתה מטפלת בהזרוע) שלושה בנים: אלמוג, אופיר ואיל. אלמוג (שנולד בהזרוע) ירש אותו במפעל בניו ג'רזי, אופיר, שהיה ילד חוץ ב'שומריה', ומאומץ אצל משה ושולה זינגר, הוא היום מנכ"ל רהיטי 'דורון' ולאיל היה במשך שנים קרוון שליווה עם ציוד רלבנטי כוכבי קולנוע מהוליווד, בימי צילומים של הסרטים. היום כולם בתחום הרהיטים.

(כפי שנמסר על ידי חנה לוי ברצו ל- י.ב.)

סיכום מועדי אפריל ותודות

מועדי אפריל חלפו עברו, והם רבים. ציינו את יום הזכרון לשואה ולגבורה בטקס משלנו, מסורתי ומרשים ושמענו את סיפורו המרתק של גד שחר מקיבוץ רגבים, שהביא את סיפורו האישי ואת סיפורו, הלא ממש מוכר, של יהדות טוניס בזמן מלחמת העולם השנייה. מילות סיכום של הערב יובאו בהמשך. ציינו גם את יום הזכרון לחללי מערכות ישראל ופעולות האיבה, בטקס מרגש, בגן הזכרון ובאולם.

אחרי שני האירועים הללו הגיע תורו של נשף העצמאות ה - 67 למדינת ישראל. גם אותו חגגנו בכמה אירועים שהיו שמחים ומלהיבים. על כל אלה מגיעות תודות להרבה אנשים.

לערב יום הזיכרון

לגבי פלג על הנגינה בגן הזכרון. להילל ירון על הקראת הזיכור בגן הזכרון. לדגנית זינגר על הקראת שמות הנופלים. לרינה רשקוב על הקראת שירו של יאיר לפיד. לדליה הרפז על הקטע האישי שכתבה וקראה בטקס. ליחיעם מרכס על הליווי המוזיקלי באולם. לאילן בר שלום על הנגינה, ליעלי שרון, יניב סלע וחגית מעוז על השירים המרגשים. לראומה ריילינגר על עריכת והקרנת הסרטים. ליונת אבריאל ומירי פלד על הקריינות. לשלומית נגרי על סידורי הפרחים. לטיבי וצוות ההגברה . למפיקות הטקסים: אביגייל כהן, יונת אבריאל, מעיין ארז, מרים לוי ובטי הורן.

לערב יום העצמאות:

לדובי ווייס, שגייס את משפחתו ועוזרים נוספים, על התפאורה. להגר ראובני שעצבה ולכל הדגלנים שהשתתפו במצעד הדגלים. לרן סולומון ואלי קליר על הנפת הדגל. ללהקת הביית על השירים ועל הובלת ה"בירה ונשירה" בחלק השני של הערב. לסלעית בר שלום על הברכה. לשלומית נגרי על סידורי הפרחים. למרסייה קלאר שחורי, דפנה שרגאי ורוני כלב על הריקודים. ללי אבנס, ברייאן אבנס ורן נחמיאס על קטעי הקישור החביבים. לחן מענית ושחף דור שכתבו את קטעי הקישור והתאימו אותם אלינו בכשרון. לצוות הגברה/תאורה שעבד ללא לאות בכל האירועים. ☞

לכל הרקדנים והזמרים שהשתתפו בערב.

לנחשון שחם על מופע הזיקוקים המרהיב.

לאור תורן ומיכל כפרי שארגנו את בית הקפה בחלקו השני של הערב.

*תודה צנקות לנחשון שחם על ארכאון היריד בשבת בצורה הטובה ביותר. נחשון נצנה
למקשה לשם ולארכאן את היריד וצפה זאת בצורה יסודית, מושקעת ומוצלחת
כשלידו צוות צעירים מסוכ.*

תודה גם לכל משפחת שחם על הפלחנותיה שהתאייסה לצורך ביום היריד עצמו.

תודה לדיינה רביב ולבני הנועורים על ארגון ותפעול בית הקפה ביריד.

תודה לכל התורנים בערב יום העצמאות וביריד בשבת. רק בעזרתכם יכולנו ונוכל בעתיד

לקיים את האירועים והחגים שלנו כפי שאנחנו רגילים ורוצים לקיים.

הרשימה אמנם ארוכה אבל לכל אחד ואחד מכם מגיעה תודה.

להתראות בשבועות. ענת

מילים לאחר טקס יום הזיכרון לשואה ולגבורה

*האדם הנושח חוויה אישית יכול להנחיל אותה לקרוביו ולאחרים אם יצליח לשתף בסיפור
האישי שלו עוד אנשים אחדים. הזיכרון של תקופת השואה נדחק אל חדרי חדרי ואם
לא נוציא אותו מתוך הקהילה שלנו סופו שירד אל קבר עם הצל"ו ואנו לא נדע אותו
לצולם.*

*השנה נחשפנו לסיפורו האישי והמתק של גד שחר מקבוצת ראבי"ט, שפתח בפנינו את ימי
מלחמת הצולם השנייה בתוניסיה והתלאות אותן עבר במחנות.*

חשוב לנו להודות מכל הלב לכל אחד ואחד שלקח חלק בערב זה:

דניאל לוי, רותי הרמן ואילה טל על העמדת הלוחות עם תמונות הניספים ועיצוב הוויטרנה

שלומית נגרי המתמידה מידי שנה להכין את אגרטל פרחי הקלות, לטקס.

טיבי והנערים (בני שמע, זיו האקט, אורן זינגר...) שהיו על התאורה וההגברה

דויד ריילינגר שמנצח מידי שנה על הקמת התפאורה וצוות ההגברה שסייעו לו

זאב שחורי על הקראת ה"נזכור"

יונתן מרוז שהפליא בנגינת קטע הכינור

שולה גיא שדאגה, ארגנה ועבדה עם בני שכבת י"ב וכמובן בני י"ב, שהדליקו את הנרות ותרמו

את הרשמים האישיים שלהם מהמסע לפולין.

מור תל צור וגל אבריאל שתרמו לערב בשירה ונגינה מרגשים

טובה דור על הקראת קטע הסיום

ורחלי שרון על הבאת גד שחר מקבוץ רגבים.

*תודות לכם, כל אחד על חלקו. כולכם ביחד תראתם להצלחת הצרה.
טובה חצי, לנה וסמדר - צוות יום השואה וצנת פרוינד*

נר נשמה

1.5.77	לוי גרנות
1.5.89	בִּיָּה בן ארויה
1.5.00	ולטר רון
2.5.99	אסתר שני
4.5.74	יהודה בן-חורין
4.5.01	לני פלד
5.5.97	ארנסט לביד
6.5.86	ינון סלע
6.5.92	יהודה כהן
9.5.85	לאה רוזנברג
10.5.10	יעל אלון
14.5.99	שושנה סלע
15.5.00	אברהם אורן
נפל במלכיה 16.5.48	אליהו סטרומצה
נפל במלכיה 16.5.48	בנימין בנציון
17.5.80	תרצה רפאלי
19.5.04	משה שטרן
23.5.55	הילדה פרנק
25.5.61	יהודית אופנהיימר
26.5.87	שמואל פלד
27.5.06	ורד גבאי
28.5.97	זאב וייס
29.5.92	ברוך רפאלי
29.5.94	ולטר שטיין
30.5.12	אורזל גנוסר
31.5.01	אסתר רון

יהי זכרם ברוך

לאמנות ולידיעת המזרח
Wilfrid Israel Museum

השֶׁכֶן מִמּוֹל – מִיָּהוּ?
שירת הייקו בין ציור וקליגרפיה
עם דרור בורשטיין
יום שישי 1.5.15 בשעה 11:00

ההייקו, שמקורו ביפן ותפוצתו כיום כלל-עולמית, הוא צורת השירה הקצרה ביותר. יש בה שילוב של כתיבה (מילים) ותמונה (ציור), ובמובן זה היא שילוב של אמנות חזותית ומילולית. נשוחח על מספר הייקו בתרגום לעברית וננסה להבין מדוע ההייקו כה חשוב לרבים, כבר מאות שנים, ומדוע הוא יכול להיות חשוב בעברנו.

דרור בורשטיין מלמד ספרות באוניברסיטת תל אביב ובאוניברסיטה העברית. בין ספריו האחרונים: "אחות שמש" ו"תמונות של בשר". תרגם, עם יואל הופמן, את "ספר הזן של ג'וש" ואת "קול היד האחת" וכן את ספרו של אלן ווטס "דאו: דרך הנהר". שותף באתר ההייקו "ירח חסר".

עלות להרצאה: 50 ₪. לסטודנטים: 35 ₪ בהצגת תעודה. לחברי הקבוץ 20 ₪

השתתפות מותנית בהרשמה מראש: מזכירות המוזיאון 04-9899566

חברים שלום

ועד ההנהלה של הקיבוץ, שוקל לחייב את החברים שיזדקקו להלוואות לשם בניית בית חדש או שיפוץ בית קיים, לעבור איבחון כלכלי, וזאת על מנת להקטין את חשיפת הקיבוץ להסתבכות כלכלית של חבריו.

אנו מזמינים אתכם למפגש הסבר עם אייל הראל MBA, יועץ פנסיוני וכלכלי, המבצע את האיבחונים.

המפגש יתקיים ביום רביעי 6.5, שעה 21:00 במועדון. מומלץ להגיע ולשמוע, לכל מי שהנושא רלבנטי לגביו.

בברכה,
המזכירים

סועדים יקרים,

כחלק מתהליך הייעול וצמצום ההוצאות במטבח בדקתי את העלויות של מכוונת הקפה. בבדיקה עלה כי בשנת 2014 הפסדנו על המכוונות 40,000 ₪. כדי למנוע את ההפסד ולאחר בחינה של מספר אפשרויות הוחלט על שני מהלכים:

1. מכוונת הקפה הגדולות יעברו לעבוד עם אסימונים, התשלום יתבצע כמו היום בקופה, ולאחריו יינתן לסועד אסימון אותו הוא ישלשל למכוונה לקבלת קפה.
2. לאחר שנים ארוכות של שירות ובצער רב נאלץ להוציא את מכוונת הקפה של עלית. העלויות שלה יקרות מאוד ולא ניתן להסב אותה לעבודה עם אסימונים. שני הצעדים יאפשרו לנו לשלוט ולבקר את כמויות הקפה אשר יוצאות מהמכוונה. אנא היו סבלניים וזכרו כי מהלך זה מטרתו צמצום הסבסוד והשאררת חדר האוכל פתוח ופעיל.

בתאבון
קורן רביב

